10 Φεβρουαρίου 2021

Πως έσωσε τα Φιλιατρά ο Αγ. Χαράλαμπος

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

Στα Φιλιατρά το 1943, στο καιρό της μαύρης Κατοχής της Ελλάδος από τους Γερμανούς έγινε το θαύμα που συνεκίνησε και συγκινεί μέχρι σήμερα, όχι μόνον τους Φιλιατρινούς, αλλά και όλους τους Έλληνας.

Το Γερμανικό Στρατηγείο από την Τρίπολι διέταξε τον Γερμανό Διοικητή των Φιλιατρών, Κοντάου ονόματι, για κάποιο σαμποτάζ που είχαν κάνει οι αντάρτες, να κάψουν την πόλιν των Φιλιατρών, να σκοτώσουνε ένα αριθμόν προκρίτων Φιλιατρινών και να συλλάβουνε 1.500 άλλους Φιλιατρινούς και να τους στείλουν στη Γερμανία, από όπου φυσικά δεν επρόκειτο να γυρίση κανένας πίσω.

Ο αξιωματικός Κοντάου έδωσε με την σειρά του διαταγή στους στρατιώτες του να προχωρήσουν την άλλη ημέρα στις έξη το πρωί με τα σύνεργα της καταστροφής, χωρίς οίκτο στην εκτέλεσι της διαταγής.

Αυτό, το έμαθε στην Τρίπολι ο ιεροκήρυξ Αρχιμανδρίτης Θεόδωρος Κωτσάκης, που κατήγετο από τα Φιλιατρά, θλίψις και στενοχώρια κατέλαβε όλους, δεν ξέρανε τι να κάνουνε για να γλυτώσουν τα Φιλιατρά και τους Φιλιατρινούς. Επήρε κάποιον που εγνώριζε τα γερμανικά και πήγε στο σπίτι του Γερμανού στρατηγού στη Τρίπολι. Σταθήκανε στο διάδρομο. Αλλά ακούσανε μέσα στο γραφείο του στρατηγού φωνές, κακό, βρισιές, αναστάτωση μεγάλη. Κάποια Ελληνίδα τον τράβηξε από το ράσο να φύγη, για να μην τους εκτελέσουν επί τόπου και αυτούς.

Βγαίνοντας τότε ο ιεροκήρυξ, ειδοποίησε όλα τα σπίτια των Φιλιατρινών στην Τρίπολι να προσευχηθούν τη νύκτα στον Άγιο Χαράλαμπο, τον πολιούχο των Φιλιατρών για να βάλη το χέρι του. Αυτός δε κλείστηκε στο δωμάτιό του και προσευχότανε με πόνο. Το ίδιο κάνανε στα Φιλιατρά οι κάτοικοι, που κάτι μυριστήκανε και αυτοί.

Ο Άγιος άκουσε την προσευχή τους και έκανε το θαύμα. Ο Άγιος παρουσιάζεται την νύκτα στον Κοντάου που κοιμότανε. Παρουσιάστηκε σαν γέροντας σοβαρός, μεγαλοπρεπής, ιεροπρεπής, ιεροφορεμένος και με κατάλευκη γενειάδα. Ήτανε μία φυσιογνωμία, που δεν την είχε δη ποτέ στη ζωή του ο προτεστάντης η μάλλον άπιστος Γερμανός. Ο σεβάσμιος γέροντας του είπε με γλυκύτητα:

—Άκουσε, παιδί μου, τη διαταγή που έλαβες να μην την εκτελέσης.

Το όνειρο ήταν ζωηρό και του έκανε εντύπωσι. Ξύπνησε και ξανακοιμήθηκε, αλλά με την απόφασι να εκτελέση την διαταγήν. Ξανά παρουσιάζεται ο Άγιος στον ύπνο του και του λέγει:

—Αυτό που σου είπα να κάμης. Την διαταγή να μη την εκτελέσης. Μη φοβηθής. Εγώ θα φροντίσω να μην τιμωρηθής.

Ξαναξύπνησε και στο μυαλό του στριφογύριζαν τα λόγια που του είπε. Αλλά ήταν αδύνατο να μην εκτελέση την διαταγή, διότι θα εκτελούσαν αυτόν οι Γερμανοί.

Ξανακοιμήθηκε. Ξαναπαρουσιάζεται και εκ τρίτου ο σεβάσμιος γέροντας και του λέγει:

—Σου είπα να μην φοβηθής. Εγώ θα φροντίσω και δεν θα τιμωρηθής. Θα σε φυλάξω δε εσένα και όλους τους άνδρας σου και θα γυρίσετε πίσω στα σπίτια σας, χωρίς να πάθη κανένας τίποτε.

Στην αρχή θέλησε να αρνηθή την εντολή του Αγίου Χαραλάμπους, και να παραστήση τον γίγαντα. Αλλά παρ’ όλη την αθεΐα του, λύγισε, διότι εν συνέχεια τη νύχτα εκείνη, ο Γερμανός αξιωματικός, όπως έλεγε ο ίδιος, άκουσε στον ύπνο του φωνές και κλάμματα, σαν να προέρχωνται από τυραννισμένους ανθρώπους κάπου εκεί δίπλα στην αυλή του. Ύστερα πλησίαζαν ζωντανές μορφές, που έμοιαζαν σαν γυναίκες, γυναίκες πολλές, που κτυπούσαν κεφάλια και στήθια από αφόρητη δυστυχία και πόνο. Θρηνούσαν, αγανακτούσαν και καταριόντουσαν από πόνο για την σφαγή των παιδιών τους και των εγγονών τους, που επρόκειτο να γίνη. Όλες αυτές οι φωνές γίνανε υστέρα σύννεφο και ανέβαιναν προς τα ύψη του Ουρανού, χωρίς να πέφτη τίποτε στη γη.

Και ακόμη έβλεπε στον ύπνο του ο Γερμανός αξιωματικός κάτι σκοτεινόμακρα σύννεφα, που έβγαιναν από το δωμάτιό του και ανέβαιναν και σκίαζαν τον ήλιον, ο οποίος κρυβότανε από τα σύννεφα αυτά σαν να ήτανε άνθρωπος και σκοτεινίαζε τα πρόσωπα των στρατιωτών του. Άλλοι από τους Γερμανούς τρόμαζαν και άλλοι ζητούσαν βοήθειαν, κάμνοντας τον Σταυρό τους. Και όλοι τους τρέχανε να κρυφτούνε πίσω από τους κορμούς των ελαιών.

Από τον τρόμο του ξύπνησε. Πήγε να μιλήση, αλλά δεν μπορούσε, παρά κρατούσε ανοιχτό το στόμα του και κοίταζε την εικόνα του ονείρου του. Κοίταζε το γέρο εκείνο, που τον είδε μέσα στο όνειρό του τρεις φορές και ο οποίος είχε μορφή Αγίου της Ορθοδοξίας. Όταν συνήλθε από τους εφιάλτες, άρχισε να σκέφτεται το κακό, που επρόκειτο να γίνη: Να σκοτώνωνται άνθρωποι και σαν τα σκυλιά να μένουν άθαφτοι. Να καίγωνται σπίτια σε ένα λεπτό, που απαιτούσαν αιώνες για να κτισθούν!

Οι σκέψεις αυτές τον αναστάτωσαν. Αλλά πάλιν έλεγε:

—Εγώ είπα να κάψω την πόλιν. Και θα την κάψω.

Τότε έκλεισε τα μάτια του. Και ο γέρος, ο Άγιος Χαράλαμπος, εμφανίσθηκε ξανά μπροστά του απειλητικός και επίμονος. Με φωνή δε δυνατή και επιτακτική του είπε:

—Πρόσεξε! Η πόλις δεν θα καή και οι κάτοικοι δεν θα συλληφθούν. Είναι αθώοι. Το ακούς;

Σηκώθηκε τότε ο Γερμανός, στερέωσε τα γόνατά του, που τρέμανε και πήρε το τηλέφωνο. Με τρεμάμενη φωνή τηλεφωνούσε στη Τρίπολι, στο Γερμανό Διοικητή της Πελοποννήσου. Και ο Διοικητής εκείνος άνοιγε το στόμα του, για να δώση συμβουλές αλλά πάλιν κόμπιαζε. Πήγαινε να αγριέψη, για να εκτελεστή η διαταγή

του, αλλά δεν μπορούσε. Τι είχε συμβή; Και ο ίδιος αυτός το ίδιο βράδυ είχε δη στο όνειρό του τον Άγιο Χαράλαμπο όπως τον είδε και τον περιέγραψε στο τηλέφωνο και ο αξιωματικός του από τα Φιλιατρά. Τελικά αποφάσισε και είπε στον αξιωματικό των Φιλιατρών:

—«Γράψατε. Αναστέλλω την καταστροφήν της πόλεως. Έλθετε αμέσως ενώπιόν μου αύριον μεσημβρία».

Όταν ξημέρωσε ανακοινώθηκε η ανάκλησις της αποφάσεως των Γερμανών. «Το εσπέρας αυλισθήσεται κλαυθμός και εις το πρωί αγαλλίασις». Ξεχύθηκαν στο άκουσμα χαρούμενοι οι άνθρωποι στα καφενεία, στη πλατεία, στους δρόμους…

Μία ομάδα τότε από Γερμανούς στρατιώτες και υπαξιωματικούς, έχοντες στη μέση τον αξιωματικό τους Κοντάου και δύο Ορθοδόξους ιερείς, περνούσαν από τους δρόμους και πηγαίνανε από τη μία Εκκλησία στην άλλη. Αρχίσανε από τον Άη Γιάννη, από τον Άγιο Νικόλαο, τον Άγιο Αθανάσιο και τελικά κατευθύνονταν προς την Παναγία.

Ο αξιωματικός έψαχνε να βρη την Εικόνα του Αγίου, που είδε στον ύπνο του. Όταν του ανοίξανε την πόρτα του Ναού της Παναγίας, ανεγνώρισε μέσα στις εικόνες τον Άγιο Χαράλαμπο, που είδε στον ύπνο του και τον πρόσταζε. Η φωνή του κόπηκε. Ντράπηκε για τον εγωισμό του. Σκέπασε με τα χέρια του το πρόσωπό του. Σε λίγο τα κατέβασε. Έκαμε, αυτός ο Προτεστάντης και άθεος, τον Σταυρό του. Είπε μερικές προσευχές στη γλώσσα του, τις οποίες οι ιερείς δεν μπορέσανε να τις ερμηνεύσουν.

Ρώτησε εν συνεχεία τους Ιερείς να του πούνε ποιός ήτανε ο γέροντας της εικόνος. Του διηγηθήκανε, ότι αυτός είναι ο Άγιος Χαράλαμπος που υπέστη πολλά μαρτύρια για το Χριστό. Του είπανε έπειτα για τα θαύματα που έκανε, και κάμνει και άλλα πολλά.

Η χαρά των Φιλιατρινών και η ευγνωμοσύνη τους στον Άγιο δεν περιγραφότανε. Δοξάζανε το Θεό και ευχαριστούσανε τον Άγιο Χαράλαμπο για το θαύμα του.

Όπως δε του είπε του Φρουράρχου, ο Άγιος, αυτός και όλοι οι άνδρες της φρουράς εκείνης επέστρεψαν, όταν τελείωσε ο πόλεμος, στη Γερμανία και στα σπίτια τους, χωρίς να πάθη κανείς τους τίποτε.

Διετήρησε δε ο Γερμανός ζωηροτάτην την μνήμην του θαύματος κι’ ευγνωμονούσε τον Άγιο. Ήθελε να επιστρέψη από την Γερμανία για να τον προσκυνήση.

Πράγματι, έπειτα από δύο χρόνια, ξεκίνησε με την γυναίκα του και ήλθανε από την

Γερμανία στα Φιλιατρά. Δεν πρόλαβε όμως την γιορτή του Αγίου, διότι έφτασε μία μέρα αργότερα, στις 11 Φεβρουαρίου.

Όταν όμως τον είδανε οι Φιλιατρινοί, χαρήκανε χαρά μεγάλη και ξαναγιορτάσανε. Ψάλλανε δοξολογία και του κάνανε υποδοχές, γιορτές, τραπέζια και χαρές.

Μέχρι σήμερα πολλές φορές ο Γερμανός αυτός με την γυναίκα του, τα παιδιά του και με άλλους πατριώτες του πήγαινε στις 10 Φεβρουαρίου στα Φιλιατρά και προσευχηθήκανε με πίστι στον Άγιο. Στην καρδιά του άνθισε η Ορθοδοξία.

Πηγή: agiazoni.gr